

Долина з ріками, що довго снилась, —
На біль, — затиснений дверима палець.
Без тулуба — по колу — ходять ноги.
В півкулі мармурові стисли нелад

Атлети, що — на цяточки в анналах,
Розчистивши тунелі у минуле.
Матерія, згорнувшись, зацімліла, —
Від краєвиду — смужечка фенолу,

Кілька хмарин, і знову — інша сцена:
Заходить простір під навіс з гліциній,
І вже не барва, а легенький посвист,

Що — змовники, які — годину пізню,
Щоб — голови у зашморгах — з бантин. —
Нізвідки — і в нікуди — все буття.